

Департамент культури, туризму, національностей та релігій
Запорізької обласної державної адміністрації
Комунальний заклад "Запорізька обласна бібліотека для дітей "Юний читач"
Запорізької обласної ради

На гостинах у долі

До ювілею відомої запорізької поетеси Любові Геньби

Інформаційно-методичний матеріал

Запоріжжя
2020

На гостинах у долі: До ювілею відомої запорізької поетеси Любові Геньби / Інформаційно-методичний матеріал / укладач Л. Г. Веселова; Запорізька обласна бібліотека для дітей "Юний читач". – Запоріжжя, 2020. - 20 с.

Інформаційно-методичний матеріал містить біографічні відомості про відому Запорізьку поетесу Любов Геньбу та сценарії заходів за її творчістю для читачів різних вікових категорій.

Розрахований на бібліотечних фахівців та широке коло читачів.

Укладач

Веселова Л. Г.

Комп'ютерна верстка

Веселова Л. Г.

Відповідальний за випуск

Данилова Л. В.

Я звідси починаюсь як народ,
Земля моя свята – жива ікона.
Тут все про мене зна, сусідський сонях,
А він ясний, як сонце й сам Господь.
Любов Геньба

Загальновідомо, що жіноча поетична творчість, як правило, є привабливою і зворушливою, а ще щирою й водночас утаємниченою, адже саме жінка має особливі зв'язки з силами природи та й з позаприродним. Твори, написані талановитими жінками, – яскраві, мудрі, душевні й духовні. Як правило, письменницям дано природою не одне обдарування. Вони чудово співають, створюють надзвичайну музику, картини, вишивку, народжують дітей. Жінкам-письменницям часто відводиться особлива життєва доля, випробування на стійкість у соціумі та в особистому житті. Тому їхні книги заряджені сильною енергетикою, що дарує сили, радість і натхнення іншим.

Все сказане стосується і творчості сучасної української письменниці Любові Геньби, художнє слово якої наскрізь проникнуте степовою чарівністю запорізького краю, полум'яним історичним минулим предків-махновців, багатим життєвим досвідом і мудрістю людей праці на землі. Любов Григорівна Геньба відзначає цього року свій 60-річний ювілей, і ця дата не має пройти повз увагу бібліотек для дітей Запорізької області.

До ювілею поетеси в бібліотеках можуть бути організовані **виставки-присвяти, поетичні вітрини, проведені поетичні альбоми, поетичні конкурси, засідання "Літературної кав'ярні", літературно-поетичні зустрічі-діалоги, літературно-біографічні екскурси, скайп-зустрічі "Голосом віків землі своїй молюся", "Жінка на ім'я Любов", "Не знаю, чи пройду усі дороги, але свою, зізнаюся, – пройду!", "І болить мені Україна, так болить, що не можна більш...", "Гуляйполе моє, маків цвіт голубої України", "Там, де грушами пахнуть сади...", "Слово половчанки, народжене з любові", "На гостинах у долі", "Я – українка твоя і по змісту, й по суті" "Голосом віків землі своїй молюсь...", "Народжена в гуляйпільських степах"** та ін.

Поетичний альбом "На гостинах у долі"

Орієнтовний сценарій

В проведенні заходу беруть участь ведучий та читці з числа запрошених дітей, а також читачка, що буде виступати від імені поетеси. До заходу варто оформити книжкову виставку творів Любові Геньби, розмістити її портрет, можна подати цитати з її віршів.

У ході заходу варто використати буктрейлер "Поезія Любові Геньби" (режим доступу: https://www.youtube.com/watch?v=Ja2Q_b5qcC4&feature=youtu.be),

відеопрезентації "Любов Геньба – "перлина" поетичного слова Гуляйпільщини" (режим доступу: <https://drive.google.com/file/d/0B2XximGGwxaEZzB1X2FkdzctRVk/view>) та "Письменники запорізького краю. Любов Геньба" (режим доступу: <https://www.slideshare.net/InnaPashchenko/ss-42673973>), а також відеокліп пісні А. Сердюка на вірш Л. Геньби "Весняний вальс" (режим доступу: https://www.youtube.com/watch?time_continue=31&v=LP93rvwmkVc&feature=emb_logo).

Ведуча: Сьогоднішня наша зустріч – це знайомство з чудовою поезією нашої землячки Любові Григорівни Геньби. Думаю, що, перегорнувши сторінки нашого поетичного альбому, ми з вами з'ясуємо, що є джерелом творчого натхнення поетеси, де витoki її таланту, що живить її гаряче почуття відданості рідній землі та українському слову. Сподіваюсь, відкривши для себе все це, ви захочете більше дізнатись про поетесу, її творчість, глибше відчуєте любов до рідного краю, наших славних та талановитих земляків.

Перша сторінка "Вулиця Біографічна"

Перший читець:

Де початок мого родоводу?
Чи в полях, де ходив Тамерлан,
Й може, вгледів бабусину вроду
І накинув на неї аркан...
Може, потім, пішла вона світом,
Заколисаних небом степів.
І свій відчай ділила із вітром,
А чужинцю родила синів.
Чи було те? Віки безголосі
У минуле беззвучно бредуть.

Тільки ж очі – чорняві, розкосі –
І в мені, й в моїх дітях живуть.
Рвуся в степ до святої криниці,
Свою душу пускаю в алюр.
Де ж ви, предки мої смуглолиці? ...
Догора горизонт, наче шнур.
І стою у полях неприборкана,
Я – це небо, це дощ, це трава.
І душа тут моя недоторкана,
Тут вмирає і знов ожива...

Ведуча: Де ж початок родоводу поетеси з Гуляйполя Любові Геньби? Народилася Любов Григорівна 28 лютого 1960 року в роздольних степах Гуляйпільщини, у малесенькому селі Грушеве. В люту хурделицю Григорій Юхимович Геньба запряг короба четвіркою коней і повіз дружину за сім кілометрів, до Гуляйполя, народжувати. Світ почув крик новонародженої дівчинки о пів на десяту ранку. Ім'я дівчинці вибрали – Любов. Так забажав тато... Григорій Геньба – хлібороб, тракторист, душею і серцем вріс у цю землю. У селі казали: "Гарний і ставний, як голова колгоспу". А ще він дуже любив поезію, та й сам інколи писав вірші. І це дійсно рідкість, коли тракторист має ліричну душу і пише вірші, які співають у ньому. Збірки поезій Дмитра Павличка, Миколи Луківа, Володимира Сосюри Любин батько привозив із роботи засмальцьованими, але від того вони ставали доньці ще дорожчими.

Мати ж любила співати. Коли прала, білувала хату, садила город – завжди співала. Залюблена в гуморески Павла Глазового, Петра Ребра, Остапа Вишні, читала їх тільки напам'ять... Працювала Леся Миколаївна Геньба у колгоспі й на заводі – важко, не по-жіночому. Та українська пісня, дотепне слово і повага людей давали наснагу жити. А про себе вона говорить так: "Я живу із зовнішністю аристократки, але з душею степовички".

Другий читець:

Там, де грушами пахли сади,
Де село називали Грушеве,
Там пізнала я світ доброти
В земляках і сумних, і веселих.

Вже немає села, та сади
Все цвітуть і нагадують знову,
Що життя моє тут розбудив
Рідний степ, як зернину весною...

Ведуча: Своє раннє дитинство Любов Геньба розписує по роках. У три роки вона читає вірші на фермі з першої імпровізованої сцени – терезів. У чотири – мама вчить її вірша, а вона поправляє рими. У п'ять – мріє стати актрисою і вчителькою водночас і одного липневого вечора збирає однолітків і веде їх по стерні в Гуляйполе з надією, що у школі їм дадуть знання. Послухаємо автора, як вона описує своє дитинство сама.

Від автора: Народилася я і виросла в оазисі глибокого скіфо-сарматського степу. У мальовничому хуторі Грушеве – і пишаюся цим. Бо мої земляки жили так, що хати не зачиняли, і душі не закривали. І там не могло оселитися зло. Через степи, поля, повз скіфські кургани їздила на велосипеді щодня до школи у Гуляйполе, а це (уточнення) 10 кілометрів в один кінець. Ще у віці 5 роки дуже хотіла пізнавати науки, тож повела ватагу дітлахів надвечір повз скіфський курган, туди, ген, аж у Гуляйполе, бо саме там мали дати знання. Той курган мав не лише історичну цінність, а визначав найвищу географічну точку. І в ньому роками була діра, нам малим було лячно перед незвіданим, а бабуся моя казала: "Там вічність заховалась...". І все це формувало мій маленький світогляд про великий Всесвіт.

Тато був тракторист, передовий комбайнер, майстер на всі руки, а ще романтик: писав вірші, гарно співав. Збірки Тараса Шевченка, Дмитра Павличка, Бориса Олійника, у обідню пору, під шерех вітру і шелестіння метеликів читав і вивчав напам'ять. Мама мала неабиякі артистичні дані. Тож у мені визрівали і талант акторки, і пісенно-поетична складова. А життєва мудрість, народно-прикладне мистецтво – то вже заслуга бабуні Ганни. Допитливість не давала мені всидіти на місці, тож я "хвостиком" чіплялася за бабусину спідницю і мерщій у ГАЗона до дядька Пугача, бо там, за горизонтом буде і річка текти у долину, і Марічка нестиме воду через кладку, що хлопець проклав... Це будуть перші герої моїх віршів...

Перший читець:

Мій березень стоїть на цьому березі,
А твій за річкою когось чека.

Якщо захочеш, погукай хоч пісню,
Чи кладку через річку проклади.

Я назбираю повні жмені вересу,
Між хмар розтану, ніжна і дзвінка.

Можливо, нам кохати ще не пізно,
Можливо, вбрід ще можна перейти.

Ведуча: Ще у дитинстві майбутня поетеса мріяла бути першою. І їй це завжди вдавалося. У 1977 році Любов Григорівна з гарним атестатом закінчила Гуляйпільську середню школу № 1. І ось раптом – невдача! Дівчина не вступила до Запорізького педагогічного інституту... Через рік – знову, і ще через рік – знову! Плакала, зневірялась і шукала себе, шукала розраду у світі Слова. Наполегливо йшла до мети, списувала зошити, пізнавала, вчила, вдосконалювалась... Зрештою, 1992 року вона з легкістю вступає до Мелітопольського культосвітнього закладу, багато читає, вчить напам'ять, декламує, бере участь у конкурсах декламаторів, поетичних турнірах. Іде напружена внутрішня робота. 1996 року Любов Геньба закінчує з відзнакою училище за фахом режисер масових театралізованих заходів, а вже згодом, 2006 року отримує і червоний диплом філологічного факультету Запорізького Національного університету зі спеціальності "Українська мова та література".

Другий читець:

Таврувати не треба час,
Марнувати також не треба.
Хто коли ненавидів нас,
Біди всі накликав на себе

Не виношуйте тінь злоби
То порадиця не найкраща.
У житті не буває "якби"
Кожен вірить: йому найтяжче

Не виношуйте тінь злоби
Від багнета здригнеться й пращур
Кажеш, вистрілив холостим?
А поціли в десятку. Нащо?

Ведуча: Все свідоме життя Любові Григорівни покладене на вітвар культурного розвитку Гуляйпільського краю, і жодного разу в неї не виникало думки про те, щоб поїхати працювати до іншого міста, адже виїзд із рідного провінційного містечка Гуляйполя вважала зрадою малій Батьківщині і самій собі. У системі закладів культури вона почала працювати з 1989 року. За цей час працювала у культурно-спортивному комплексі "Сучасник" керівником літературної студії, художнім керівником, а потім директором районного будинку культури. Маючи освіту режисера масових заходів, Любов Григорівна стає активним учасником районних, обласних, всеукраїнських свят, які готує як сценарист, режисер, ведуча і актор.

Від автора: Так, мистецтво в моєму житті – це головна домінанта. Театральне, художнє, пісенне, словотворче – воно не давало мені спокою ніде. Сцена – це той материк, з якого моя душа линула до людей, несучи заряд на майбутні творчі успіхи. Виступала як актор, сценарист, брала участь у багатьох режисерських постановках концертних програм та літературно-мистецьких святах. Під силу були підмости і обласної філармонії, і театру ім. Магара, і ТЮГу, і київських сцен. Коли життя давало крен: "або вмрети, або жити далі", сцена, глядачі і слухачі давали мені енергію, я оживала завдяки ній і далі йшла своїм шляхом. Мої друзі і прихильники стверджують

істину: "ти – сильна жінка", а я в унісон: "сильна... якби хто поніс...". Хоча не перестаю думати і так: "Будьте добрими до світу, навіть якщо він готовий розіпнути вас...". Вважаю, що любов до світу, любов до людей, до Батьківщини і любов, як найвище людське почуття, і тримає мене на землі.

Перший читець:

Хтось нерозумний видумав любов	Звичайно, це було уже давно,
Дзвінку, як дощ, як пташка, полохливу,	Той чоловік, напевно, жив у лісі
А зінкола підступну і зрадливу,	До того ж, мабуть, він був ще й первісним,
Із різнобарвним голосом дібров	Все відкривав, і це п'янке вино.

І сам себе вважав тоді багатим,
Бо спив любові золотий нектар.
А покохати – то є Божий дар.
Не кожному його вдавалось мати.

Ведуча: Життя поетеси – це серце Гуляйполя, яке невід'ємне ні від його буремної історії, ні від доброї пам'яті про тих, хто пішов у вічність. Вона служить людям, оживляє минуле й творить майбутнє. Роль директора краєзнавчого музею, яку вона обіймає з 2003 року, – то її найвдаліша роль, бо завдяки її природному таланту музей став знаним не лише в Україні, а й далеко за її межами. Щороку до нього приїздять відвідувачі з різних куточків світу. Вона примножила експозицію музею рідкісними експонатами, матеріали екскурсій подаються в незвичайній формі. Експонати (одяг, фотодокументи) оживають з легкої подачі акторськими прийомами. У музеї працює літературна вітальня в розділі експозиції "Побут міщан кінця ХІХ поч. ХХ ст.". А у розділі "Український побут" на гостей чекає частування смачними українськими стравами, дотепною піснею, гумором. Нині Гуляйпільський краєзнавчий є окрасою серед музеїв області. Неодноразово Любов Геньба представляла регіон і музей у документальних стрічках, знятих каналами СТБ, 1+1, Першим Національним, вона буває частим гостем обласного радіо і телебачення. Її запрошують на зустрічі до школярів, студентів і людей найрізноманітніших професій. І завжди вона щира, відкрита, справжня. Відчуває душу аудиторії, її загальний настрій.

Другий читець: На бочанській горі, там, де хмари цілуються сині

І ранкова зоря до схід сонця з півнями встає.
Гуляйполе моє, маків цвіт голубої Вкраїни,
Ти – і сурми століть, і дорога в новий Віфлеєм.
Тут сідають вітри відпочити із дальнього виру,
І колише трава давнину, і щебечуть слова.
Гуляйполе моє, я у тебе, як в матінку вірю,
Ти частинка мене, ти – Вкраїноньки слава жива.

Ведуча: Любов Григорівна – та жінка, яка реалізовує в собі і люблячу маму, і кохану, і дружину, і поетесу. Вона має двох синів, якими пишається. А недавно, як

говорить Любов Геньба, у неї з'явилась донечка – невістка. Для них – своїх рідних – вона випікає смачні пироги, варить борщі. А потім у нічній тиші пише свого наступного вірша... Вона велична і водночас земна, загадкова і, разом з тим, зрозуміла кожному, хто знайомиться з її віршами. У поетеси – особлива життєва доля, бо ж вона людина творча. Двері її кабінету відкриті для відвідувачів, куди кожен несе, як на сповідь, свою душу, або приходить погрітися біля поетичного вогню слова, яке в її устах бринить мелодією степу. Вона очолює районне літературне об'єднання, опікується молодими талантами. До неї йдуть за порадою, за наукою вчитися пізнавати прекрасне. Журналісти багатьох обласних та всеукраїнських періодичних видань не обминають своєю увагою як роботу музею так і літературний шлях Любові Григорівни.

Перший читець:

Я обриваю запізнілі вишні,
Щоб наварить вареників тобі.
І стигнуть у долонях стиглі вірші,
Зелені, жовті, навіть голубі.

Під вишнею стою, як на причасті,
Молюсь на кожен зірваний рядок,
Сусідський півень розходивсь від щастя
І ще, і ще, і ще, і ще,
І змовк...

Друга сторінка "Провулок Книжковий"

Ведуча: На обласному горизонті Любу помітили ще в 1977 році. Їй було тоді 17. Її вірші все частіше стали потрапляти на шпальти обласних газет, друкуватись у колективних збірниках "Кроки", "Вітрила", "Великий Луг", альманасі "Хортиця". Гарно відгукнулися про неї Микола Лиходід, [Анатолій Рекубрацький](#), Геннадій Літневський. Муки пошуку істини і шляху до людей, невтомна робота над словом не минули для поетеси марно. У 1992 році виходить перша збірка її віршів "Грушеве", видана Гуляйпільською районною друкарнею. То був не вельми гучний дебют. Відчувалось, що поетесі не вистачає літературного оточення, ні з ким поспілкуватись про таїну поетичного рядка. На допомогу прийшов Григорій Лютий, який зміг побачити музичність і пісенність її рядків, намагання висловитись не так, як всі. В післяслові до збірки він писав: "Звідтоді, як Любов Геньба принесла до літоб'єднання свого першого вірша, минуло вже півтора десятка літ. Роз'їхалися, повиходили заміж, загубили голоси, як зозулі у серпні, Любині ровесники. Люба ж написала зовсім небагато, жила в поезії завжди. Звідки це? Може, од батька-хлібороба, Григорія Юхимовича, котрий теж писав вірші, од поетичності села над ставком, од нелегкої долі, що випала цій тендітній жінці. Думаю, ми буваємо не праві, коли оцінюємо інших не відносно того, хто вони є на сьогодні, а відносно того, якими б ми хотіли їх бачити. Люба ж на сьогодні зуміла зберегти в собі здатність дивуватися простим (і прекрасним) речам: сонцю, розквітлому проти саду житу, що колоситься в городах, хаті, завітчаній у рушники. Є щось у її віршах од картин Катерини Білокур...". Цей

відгук і визначив її дорогу до нової збірки "Іменем твоїм", яка складалась із двох розділів – "На перехресті думок і мрій" та "Гукни мені в слід", і яка й принесла авторці літературне ім'я. Вийшла вона 1995 року у тій же Гуляйпільській районній друкарні, а через два роки, у 1997-му, Любов Геньба стала членом Національної спілки письменників України. У альманасі "Хортиця" за 1998 рік Анатолій Рекубрацький у статті "Поповнення. Яке воно?" зауважив: "Три запорізьких поетеси і один поет стали членами Спілки письменників України у 1997 році: Марина Брацило, Любов Геньба, Вікторія Сироватко, Павло Вольвач... Тим, хто давав рекомендацію для прийому, не доведеться червоніти за новобранців: в українську літературу влилося чотири неповторних, своєрідних голоси...".

Від автора: Я давно мріяла подарувати вам книгу віршів про кохання. Мені здається, лише на межі юності і зрілості можна писати так, далі прийде більш філософське. А це як ще раз відкрити рожеву вуаль і заглянути у неповторний світ розмаїть і сподівань, зустрічей і прохань, над якими чаклує любов. Людині притаманні і радість, і печаль, а коли немає ні того, ні іншого, ми просто несемо важкий тягар. Та вірю і сподіваюсь, що любов і добро – всеперемагаюча сила, які б часи не переживали ми з вами. Впорядковуючи збірку, я ще раз переконалася в цьому. Бо всі люди, які причетні до її видання, від щирого серця пішли мені назустріч. Я намагалася вкласти душу в кожен рядок, які художник-оформлювач, мій добрий товариш Володимир Тур, примусив зацвісти так, щоб вони світили і вам.

Ведуча: Наступна збірка Любові Григорівни "Паралель", яка вийшла 1999 року, також складається з двох розділів – "Перевертні" і "Зітерті фрески почуттів". Це вірші з філософськими роздумами про життя. Вічний годинник буття щомиті нагадує, якою є людина. У книжці авторка прагне художньо зафіксувати світ добра і зла, що невід'ємно сусидить з нашим сьогоденням. Поетеса, глибокий лірик за своїм світовідчуттям, прагне повними фарбами відтворити вічну тему людських взаємин – кохання. Видана книжка у запорізькому видавництві "Дике поле", а головними спонсорами виступили акціонерне товариство "Корпорація "Хортиця" та Гуляйпільська районна державна адміністрація. Збірка вийшла красивою не тільки внутрішнім змістом, а й художнім оформленням і вдало виділялась на фоні багатьох місцевих видань. Послухаємо одну з поезій з цієї збірки.

Другий читець:

Зруйнована велика цитадель
Великих дум великого народу.
Тепер не до природи. Тут природу
Потрібно знать: судак ти чи форель?
А потім вибирати течію,
А хто не встигне – проповзти на пузі,
А головне, щоб в очисному шлюзі

Зневірено штурхати те, що є,
І тим себе уписувать в неславу.
Огляньтесь, світом бавиться лукавий,
А ми під його дудку виграєм.
В нас горя доста і достатку вщерть.
Та бач, забули мудрецеве слово:
Коли вже дім, нарешті, добудовано,

Разом поскубти правду нічию.
Бо там уже нікому не болить
Великий лик збудованого Храму,
Ніхто не визнає, що грає драму,
Найбільшу із усіх тисячоліть.

У нього неодмінно входить смерть.
Як не крути, а на мінорній ноті
Лишаю свій віршований памфлет.
Де є краса, і місце, і поет,
Що душу дав під обстріли на дзоті?

Ведуча: Згодом, у нелегкі часи боротьби за життя, поетеса сміливо прийшла іще до двох своїх збірок. Так, у 2006 році, як вулкан серед степу і моря літніх трав, її душа вигукнула віршем "Повези мене у Красиве...", який і дав назву новій збірці Любові Геньби. За цим вишуканим поетичним зібранням того ж 2006 року побачило світ іще одне – "Душа іде на сповідь..."

Перший читець:

Повези мене у Красиве,
Де ростуть абрикоси й сливи,
Де на кінчику лободи
Коник виткав свої сліди.
І гукнув нам: "Агов, братове!
Відшукайте мені підкову,
Бо без неї я не ходак..."
Ми пішли по його слідах
В глибину, таїну віків,
Де блука войовничий скіф,
Де палаючі кураї гомонять про бої.
Сморід світом стоїть,
Скіфи ми – нічий,
Ми прийшли у цей світ із гір,
Із далеких, холодних зір.
Станем руслом людської ріки
На роки, на століття, віки...
Перешерхли у вітру вуста,
І легендою вже оброста
На кургані скіф'янка свята.
Я сказала їй: "Ну, привіт!
Розкажи нам про білий світ,
Про поразки, бої, письмена..."
І здригнулася світу стіна.

Гострий погляд встромила в нас
Мудра баба, й спинився час,
Закрутилося, понесло
Криком лячним по світу зло.
Так було. Так було. Так було.
Я стою тисячами літ,
Удивляючись в сонця схід:
Може, прийде той вічний рід,
Що залишить красивий слід...
В кожному віці своя орда,
В кожному віці своя біда.
Хто проходить, вже не верта,
Тільки стелиться лобода
По тілах, по вустах, по слідах...
А над світом ішли дощі,
І тулилося небо до щік,
І стояв ХХІ вік,
І був поруч той чоловік,
Що спинив мого часу лік.
Десь росли абрикоси й сливи,
І сказала я несміливо:
"Повези мене у Красиве".
І дорога до серця – зліва.

Від автора: Бути живим – це подарунок долі, а бути щасливим – це мій вибір. Я стояла перед ним, ой, як часто. Невдачі почалися з перших днів заміжжя. Смертельно хворі батьки чоловіка, а потім і він сам. У 24 – я вдова із сином на руках і прірва...

Далі молодість вирівняє пряму, здавалося, щастя поруч... Та ні. Настане той день і час, коли я стану непотрібною, не коханою... І знову ж таки, завдячу Лютому. Він підкаже: "Не маєш права бути жінкою у сльозах, маєш бути письменницею у віршах. Як би тобі не боліло...". І визріло, викричалося, збулося. Міні-поема довжиною у життя "Цвіте терен..." стала тою провідною ниточкою у світ одкровенень народно-пісенного епосу. Вона була представлена на форумі вчених у Львові, як один з кращих творів сучасників увійшла до наукових видань, до вивчення у вишах. І одна за одною народжувалися нові книги: "Душа іде на сповідь", "Обвітрені сувої половчанки", "Вальс бажань", "На гостинах у долі". Остання стала Лауреатом літературно-мистецької премії ім. Петра Ребра у 2018 році. Нині готова до друку наступна збірка... Життя без любові – порожнеча, дорога в нікуди. Отже я обрала життя.

Ведуча: Збірки "Вальс бажань" та "Обвітрені сувої половчанки" побачили світ у 2012 році і стали помітним літературним явищем, з великою духовною силою і чуттєвістю сконцентрувавши в собі енергію любові, сонця, національного характеру, тому і не залишились поза увагою поціновувачів українського поетичного слова. Остання – має своєрідну структуру. До неї увійшли твори оригінальних поетичних форм, різноманітних за змістом і тематикою. Насиченість образів, художніх механізмів, тонкість ідей об'єднані темою любові до рідної землі, до людей на цій землі, до пам'яті предків. Назва збірки відображає ідею, духовний зміст поетичної думки, а також характер і життєву долю самої авторки. Поезії про Батьківщину, велику і малу, пройняті пафосом любові до природи і людини.

Другий читець:

І вівіки віків, нині й прісно,
Називаю цю землю – Вітчизна.
Чистим помислом, серця прозрінням,
Називаю цю землю – спасінням.
Білі лебеді сплять серед степу,
І від білості серцеві тепло.
Сірі гуси розхлюпують воду,
Жабенята звелись хороводить...
За Варварівку сонце заходить,
А по радіо знов про погоду:

Що на заході буде дощить,
А на сході природа мовчить.
Слуха лебедів і лебедят.
Диха в Мордика грушами сад.
Носять бджоли туди і сюди
Жовтий сік, що аж гуснуть сліди.
Гусне небо, і гусне рілля,
Хмарка хвостиком он метиля...
Так це близько... І навіть здаля
Тепле марево біль затуля.

Ведуча: 2017 року у видавництві "Дике поле" вийшла нова збірка Любові Геньби "На гостинах у долі". П'ять розділів обрамляють складову збірки. До них увійшли: громадянська та любовна лірика, філософські вірші та проза. Особливе місце у збірці, за словами авторки, займає саме патріотична поезія. Адже Любов Геньба живе за 100 кілометрів від лінії розмежування, була в Донецьку, коли там почалися військові дії. А її син декілька років служив військовим лікарем у зоні АТО. Письменниця каже, що все, що стосується війни для неї сокровенне, важливе та болюче. Вона як мати, як

митець і як людина, яка працює у сфері культури, має донести своє слово до суспільства.

Збірку "На гостинах у долі" вдалося видати завдяки участі в обласному проєкті з книговидання, завдячуючи якому, окрім Любові Геньби, змогли надрукуватись ще десять запорізьких авторів – поетів та прозаїків, твори яких були презентовані запорізькому читачеві.

Перший читець:

– Сину, іде війна!	– Мамо, ти в мене одна!
Стогне земля з яворами.	Ти – це моя Україна!
Сину, що буде з нами?!	– Мамо, іду... Прости...
– Мамо, ніхто не зна!	– Сину, на хрестик до тіла...
– Сину, летять літаки,	– Мамо, все краще – ти,
З неба летять у вічність...	Світ, що любити навчила!
– Мамо, ще буде січа,	– Сину, моє дитя!
І обеліски, й горбки...	Боже святий, відпускаю...
– Сину, моє дитя!	Бо Україна одна
Мріє моя єдина!	У серці із краю й до краю.

Ведуча: Як говорить поетеса: "Кожна книжка – то звіт за минуле і новий стрибок, затамувавши подих, у майбутнє...". Нині готова до друку наступна збірка. Вона матиме назву "Високосна юдоль" та вбере в себе кілька розділів. Послухаймо вірш з добірки "Осінь болю".

Другий читець:

Придумаю вінок із квітів тамариску,	Але набридне це, я знаю, дуже скоро.
Туніку одягну і сонце на уста.	Яка мені печаль до тих македонян?
І спробую побуть так, як Таїс Афіньська:	Як падать – стрімголов,
Для підданих – велика, для грішників – свята.	А як злітатъ – угору.
Зварю в'язки меди, настояні на травах,	Жаль, ошчасливить світ судилося не нам.
В жертovníку візьму вогню для каганця	Бо у моїм роду – поляни і древляни,
І буду виглядати в очах твоїх лукавих	І небо в полинах, повітря – хоч малюй.
Чи смерті, чи тепла, чи царського вінця.	Від почуттів моїх загоюються рани,
	Бо голосом віків землі своїй молюсь.

Третя "Майдан Поетичний"

Ведуча: Ще на початку поетичного шляху Любові Геньби відомий український письменник Микола Лиходід, до речі – також наш земляк, неспроста сказав: "Запам'ятайте її ім'я. Вона стане великою поетесою...". Як ми вже знаємо, свої вірші Любов Григорівна почала писати з юних літ. Перші її доробки друкувались на

сторінках районної та обласної преси, в колективних збірниках "Вітрила", "Кроки", альманасі "Хортиця".

Від автора: 7-класницею я принесла до нашої районки свої перші віршенята. Григорій Лютий, вже тепер знаний в Україні поет, тоді працював над випусками малотиражок і вів літературне об'єднання для початківців. З його легкого благословення мене відкрили у Спілці письменників Запоріжжя ще у 1976 році. Дорогий моєму серцю Петро Павлович Ребро зустрічав нас, молодих, розпростерши руки, ставився до нас, молодих, з доброзичливою батьківською опікою. А Микола Лиходід напророчив мені членство у Спілці письменників України.

Ведуча: Григорій Лютий говорив: "Вірші Люби – прості, відкриті, як і її обличчя. Хіба що трохи старші за її молодий вік, бо в них є хвилюючий і загадковий досвід не по літах...". Так, у віршах поетеси постійно сусідять реальність і фантазія, мудра довершеність життя і мрійлива подивованість світом. Головний струмінь її творчих пошуків в інтимній ліриці – зрозуміти себе і людину, з якою пов'язана вічним і незнищеним почуттям. Жінка в її поезії постає у всій гамі почуттєвих кольорів. Вона сумує і плаче, світиться радістю, романтика переплітається з жорстокими буднями, а ще вона може трішки похизуватися собою. Але жінка у Любові Геньби завжди красива, висока і чиста.

Другий читець:

Я – жінка, і за мною таїна.
Я з вишини прийшла, не з оболоні.
Щасливий, ти мене не обминай.
Це я – троянди, айстри і півонії.
Я – жінка, і за мною дивина,
Принада весняного первоцвіту
Я вся така пронизливо-земна,
Що серед стужі можу стати літом.

Я – жінка з глибини віків,
Я – господиня дому й берегиня.
Ніколи не лічи моїх років,
Коханій – їх найменше вполовину.
Я роду дам добірного зерна
І на достаток погукає зливу.
Я – жінка, і зі мною таїна
Єдиного бажаю: будь щасливою.

Ведуча: Вірші Любові Геньби підкупляють щирістю і точністю. Не кожному автору вдається бути схожим на свого ліричного героя. У Любові Геньби це саме так. Спосіб мислення в житті співпадає з поетичним світобаченням. Цнота і тайна, вірність і безоглядність у коханні, пошук свого щирого образу – визначальні риси її поезії. У вірші "Танго самотності", який потім поклав на музику Анатолій Сердюк, вона навіть пробує подивитись на жінку чоловічими очима.

Перший читець: Я грівся в її багатті, і з нею я був щасливий.

І з нею я був нещасний, бо знав, що ця ніч мине.

А поруч шепталась осінь, така на тепло мінлива.

І в тебе мене украли – кохання моє смішне.

Ведуча: Та скоро поетеса приходиться до філософського осмислення світу...

Від автора: Вже так сталося і не сьогодні, коли стало загасати духовне, натомість прийшло меркантильне, матеріальне, бездуховне, безідейне. І це відбулося на рівні всієї країни. Старе забули, нового не придумали... Всі ми з вами родом з дитинства від книжки, від першого слова "мама" і до найпершого – "Вітчизна". Але протягом цих років ми, письменники, стали просто зайвими у цій країні. Чому? І коли перестали так зневажати пророків? Письменник – це не матеріаліст, не торговець на базарі, але і не жебрак... Бо має те золоте зерно правди, яка знає все і про минуле і про прийдешнє. Ми належимо до тієї раси на землі, якій не байдужа висока духовна культура. Бо вона вже закладена у нашій мові.

Другий читець:

Кричать мої вірші на люднім базарі,
Не гірші від пива на смак.
Сьогодні і їх називають товаром,
Який продаю Вам за так.
Купуйте, смакуйте, обмацані м'ясом,
За віщо Вам доля така?
Грайливі слова, наполохані часом,
Вмирають у мене в руках.

У котре життя викрандзьольне жарти:
"А нуж-бо, тримайся в сідлі".
Хто зна, що ми з ним одне одного варті,
Як сміх на базарнім столі.
Уперше, востаннє огляньтесь, люди,
Із душ обтрусіть каламуть,
Щось можна змінити до страсного суду,
Хоч зняти обличчя іуд.

Не треба лукавить про гроші і славу.
Пишу – і на тому стою.
І вірші, як груші, кладу на прилавок,
За так для добра продаю.

Ведуча: Патріотична, громадянська лірика, філософські роздуми над життям і вічністю – один з головних лейтмотивів творчого доробку Любові Геньби, бо і в тексті, і в контексті слова поетеси виходить за межі свого особистого, на орбіту, ім'я якій – Вітчизна. Її інформаційний простір настільки насичений озоном українського, що навіть уві сні не змогла б зрадити Україні.

Від автора: І болить мені Україна, так болить, що не можна більш... Саме з цим я прийшла і стала перед вами, несучи як прапор правди, любові і надії своє слово. Воно в мені болить.

Перший читець: Встала в небі зоря, понад відчаєм встала,

І кричали у полі пташки звідусіль:

"Україно моя, нам чи горя замало?"

Дикий морок війни і розпечений біль..."

Встали в стрій проти зла, учорашні хлоп'ята,

І не вірило небо, і падав літак...

Захлинались в диму навісні автомати:

"Та-та-та-та...", – грали з вітром у такт.

Навідліг і піддих били танки на сполох,

Зачіпались ракети в густих проводах.
Україно моя, сонце ходить по колу,
І колише трава душі мертві в руках.

Україно моя, моє серце з майбутнім,
І я разом з тобою в долині плачу.
Я – українка твоя і по змісту, й по суті,
І у дотиках слів, так, щоб кожен почув.

Україно моя, ще збираються заміж дівчата,
За скалічених тих, що ледь-ледь залишились живі.
Хай народяться в них чорнооких дівчаток багато,
І на зміну батькам прийде син не один.

Знаю буде тепер і у стяга вкраїнського слава,
Бо скривавлений сонях його цілував.
Україно моя, – мого серця держава.
Ти пригорнеш усіх, й тих, хто в небо упав.

Вірю в завтра твоє, вірю, нині і прісно,
Вірю так, як ніхто, у цей зболений час.
Бо коли ви забудете мамину пісню,
То, повірте, забудуть і вас.

Ведуча: Патріотизм поетеси непідробний, бо ж вона українка, яка прагне зрозуміти свій родовід. Їй затишно в цьому маленькому-великому світі, зігрітому материнською любов'ю, найріднішими людьми, які оживають у її поезіях природно й невимушено. Вона зуміла підслухати їх, почути, зростися з ними тілом і душею, огорнути теплотою. Це і баба Пріся, що "гусям ноги мила", і тітка Настя, і дід Іван. Звично-рідне до болю породжує в її поетичному леті ауру добра, спокою й безтурботності, знайому всім з дитинства.

Другий читець:

На цій землі не оскверни мене,
Бо тут дідів моїх живе коріння,
Тут досі ще живуть їх білі тіні
І дихають, як визрілий ранет.
Над грушею знайомий молодик
Колише голубий туману голос.
Тут ми споконвіків піснями молилосьь.
Поглянь, у травах їх живі сліди.

Сюди, лиш чистим помислом ввійди,
Душею й тілом так, як на причастя.
І степ розстелить рушники квітчасті,
Зайди на них – і станеш молодий.
Я звідси починаюсь як народ,
Земля моя свята – жива ікона.
Тут все про мене зна, сусідський сонях,
А він ясний, як сонце й сам Господь.

Ведуча: Кожен вірш поетеси – квітуча гілка одного дерева. Зокрема, світ її інтимної лірики – близький, земний, простий і воістину невід'ємний від народної пісенної творчості. Слово Геньби концентрує в собі енергію любові й сонця, вона ж бо "голос вітру, серце степу... голос сонця і води". Із безмежних південних просторів вона черпає оті природні сили, які народжують близькі й зрозумілі кожному серцю

образи. Вона і з роками не змінила кольору душі, бо душа її завітчана степовими травами, вона "...із сонця, і вітру, і неба, В польовому барвистім вінку".

Перший читець:

Ах, очей твоїх карих бісики,
Полюби мене, полюби.
Я б тебе приманила піснею,
Що співають рясні дуби.
Я б до тебе тягнулась гілкою,
Обвивалася на плечах.
І була б я для тебе жінкою,
Щоб у слід оглядались "Ах!.."

Гомоніла б тобі вкраїнською,
Як осики і явори.
І була б, наче птаха – свійською,
Дивувала б цей світ старий.
Ми з тобою зустрінись можемо;
Предки ж наші із-за морів.
Я б навчила тебе обожнювать
Шепіт грициків на зорі.

Насолодою стала б райською,
Де немає кінця в доби.
Я б любила тебе й китайською,
Ах, якби це було, якби...

Ведуча: Художнє слово Любові Геньби привертає увагу науковців і критиків. Самобутність її творів досліджували В. Кравченко, В. Ніколаєнко, О. Стадніченко; рецензії та відгуки про нові збірки чи окремі вірші писали А. Бурницький, Т. Велика, С. Іванець, А. Кривенко, Г. Лютий, І. Нежижим, А. Рекубрацький, Н. Яковенко. Не менш привабливою постає і проза письменниці. Відома українська письменниця Віра Марушак написала про Любов Геньбу так: "Її простота письма притаманна лише маститим авторам, а перо з любові, як у жар-птиці...". Про письменницю поетично говорять і документальні стрічки "Жінка на ім'я Любов" (знята 1999 року) та "Голосом віків землі своїй молюсь" (2004 рік).

Четверта сторінка "Площа Пісенна"

Ведуча: Через рік після виходу першої збірки слово Любові Геньби забриніло піснею. 1993 року у співавторстві з композитором і виконавцем, заслуженим працівником культури України Анатолієм Сердюком народжується "Весняний вальс", яким сьогодні замилюється вся українська спільнота. Саме "Весняний вальс" став ясною доріжкою, яка закружляла поезію Любові Геньби у музиці. Анатолій Сердюк, написавши чудову пісню на цього вірша, ще більше поглибив музикою його ліризм. З того часу зав'язалась тісна дружба між композитором і поетесою. У цьому творчому тандемі народилася ще не одна прекрасна пісня. Це – "Оксаночка", "Танго самотності", "Планета віршів", "Я візьму тебе за кохану" та інші.

Другий читець: Я тобі подарую вальс,
І щоб мрія моя збулась,
Щоб весна з передзвоном
За вічним законом

Подарую тобі пісні,
Що птахи носять навесні.
Серце радістю п'яне,
Доки сонце не встане,

Закружляла в обіймах нас.
Я тобі подарую ніч
На кордоні двох протиріч.
Там, де сонячні руки
Горять від розлуки,
Де чека нас вогонь сторіч.

Заховаю в щасливім сні.
Хай кружляє весняний вальс,
Хай ця ніч буде вся для нас.
Я візьму твої руки,
Сховаю розлуку,
Зупиню непідвладний час.

При наявності можна використати аудіо чи відеозапис пісні.

Ведуча: Пізніше Любов Геньба розпочинає плідну співпрацю із самодіяльним композитором Тетяною Бекіровою. Поєднавши кілька професійних умінь – писати музику, співати і творити поезію, ці дві талановиті жінки 2003 року випустили компакт-диск жіночої пісні "Трояндовий гріх".

Перший читець:

Сприймай мене такою, як я є:
Сучасну, випадкову і хвилинну.
Якщо на двох життя нам не стає,
Давай його у вічності зупиним.

Сприймай мене такою, як я є:
Далекою і водночас близькою
Давай цей вечір просто розіп'єм,
Так манить він трояндовим настоєм.

Запам'ятай такою, як я є.

А я тебе забути вже не зможу.

Давай залишим згадку навзаєм

Лише на тебе і на мене схожу.

П'ята сторінка "Місток Слави"

Ведуча: Щира, відверта сповідь поетеси у віршах, які вже багато років ідуть до людей, не змогла залишитись поза увагою і у її рідному Гуляйполі, і у Запорізькому краї, і в Україні. Любов Геньба має багато відзнак за розвиток культури та духовності в рідному краї. Вона нагороджена регіональною медаллю "За заслуги перед Гуляйпільським краєм", Почесними грамотами обласної ради, Міністерства культури і туризму та Центрального комітету профспілки працівників культури, Хрестом козацької єдності. Вона – лауреат VI обласного конкурсу "Господиня свого краю" у номінації "Жінка – працівник культури", районних конкурсів "Людина року" в номінаціях "Гордість Гуляйпільського краю" та "За розвиток культури і створення духовних цінностей", дипломант Всеукраїнського конкурсу читців ім. Т. Г. Шевченка у м. Києві та Всеукраїнського фестивалю імені Нестора Махна "Гуляйполе". 2009 року ім'я Любові Геньби внесене до енциклопедії "Відомі люди України", а 2018 року вона стала лауреатом літературно-мистецької премії ім. Петра Ребра за збірку поезій "На гостинах у долі". 2020 рік додав до відзнак поетеси ще одну – надзвичайно престижну. Вона була нагороджена Міжнародною медаллю Олександра Довженка Міжнародної літературно-мистецької академії. У документі зазначено, що премію їй присвоїли за значну багаторічну літературну і громадську діяльність, популяризацію української

літератури і культури, за вагомий внесок у розбудову української національної культури та відродження української духовності. А ще поезії Любові Геньби внесені у навчальні плани шкіл та вищих навчальних закладів. За її творами готуються курсові, дипломні та наукові роботи.

Краса літературного цвіту Любові Григорівни щодня гармонійно переплітається з таємничим і захоплюючим світом історії, адже вона поєднує свою літературну діяльність з директорством у Гуляйпільському районному краєзнавчому музеї. За одну руку її тримає Поезія, а за іншу – покровителька історії Кліо. Душа жінки невтомно працює не лише в літературі, а й піднімає пласти історичної минувшини. Любов Григорівна і тут за своєю природою максималістка. Вона намагається все робити або досконало, або зовсім не робити. І цього ж вимагає від усього свого колективу. В усіх заходах музею, екскурсіях і зустрічах відчувається поклик її творчої манери, адже, як сама ж говорить, на ній – грандіозна відповідальність: не просто вести людей у музей, а відкривати їм цікаву й неповторно красиву країну Гуляйполе.

Другий читець:

І зовуся красиво Любов...

Я із сонця, і вітру, і неба

В польовому барвистім вінку.

Кожен день я проходжу повз тебе.

Чи стрічав ти мене отаку?

Я з родини крилатого щастя,

Титуловане маю ім'я.

Ти мого доторкнися зап'ястя

І, можливо, пізнаєш, хто я.

Пошукай мене в цьому столітті,

В передзвоні зелених дібров.

Я – єдина у цілому світі

І зовуся красиво – Любов...

Ведуча: Поетеса на ім'я Любов. Ніжна і сильна, мрійлива і реалістична, відверта і захищена десь у душі і в думках, часом – гаряча, ніби самий розпал літа, а часом – ніби лютнева заметіль, але завжди – сповнена любові і прагнення сповідатися у своїх віршах людям, цілому Всесвіту і самому Господу Богу... Ось така вона – жінка на вічне ім'я Любов, у якій живе цілий світ і в якій щомиті народжується краса Слова, готова повноводою рікою розлитися аж десь глибоко в людські серця. Думаю, ви погодитесь зі мною, що ці твори додали кожному з нас щось нове, незвідане, і хочеться вірити, що без таких поезій – душа як пуста. Тож входьте у поетичний світ Любові Геньби, зривайте той цвіт, який напоїть вашу душу добром і любов'ю.

Поетичний конкурс "Віднови вірш"

Рядки різних невеличких віршів Любові Геньби написати на окремих смужках і покласти в конверти. Учасники заходу мусять їх скласти в правильний текст, а журі – оцінити їх знання. Цей конкурс можна ускладнити, якщо до конверта покласти рядки з двох віршів автора. Захід може бути розрахований як на окремих учасників, так і на 2-3 команди.

Літературне лото "Слово половчанки, народжене з любові"

У заході беруть участь дві команди з однаковою кількістю гравців. Завдання для гравців – уривки з творів Л. Геньби, написані на невеликих картках. Загальне число карток із завданнями має дорівнювати кількості гравців в обох командах. Кожному гравцеві дається одне завдання.

Кожен гравець за уривком має знайти вірш у книгах, розташованих на книжковій виставці, яка була спеціально організована для гри.

Окрім карток з текстом та книжкової виставки, необхідно також приготувати два ігрових поля. Кількість клітин на ігрових полях має відповідати числу завдань на картках, призначених для кожної команди. У кожен клітину має бути вписана назва вірша.

Гравці по черзі обирають собі картки із завданнями, зачитують вголос і повідомляють через хвилину свій варіант відповіді та демонструють відповідний експонат книжкової виставки. Якщо відповідь, на думку журі, правильна, гравець заштриховує одну клітинку свого ігрового поля. Перемагає та команда, яка першою заштриховує всі клітинки або на рахунку якої заштрихованих клітинок виявиться більше.

Поетичний батл "Жінка на ім'я Любов"

Захід проводиться як змагання між окремими читачами, кожен з яких "захищає" вірш чи збірку віршів поетеси, аргументуючи свій вибір, а журі оцінює не тільки аргументацію виступаючого, а й майстерність його декламування.

Інтерактивна гра "Цікава географія в поезії Любові Геньби"

Діти діляться на дві команди, кожна з яких отримує картки – початок і кінцівку строфи чи вірша в цілому Л. Геньби. До кожної картки-початку потрібно правильно підібрати картку-кінцівку. Перемагає та команда, яка перша закінчила змагання.

1. Початок: "Там, де вишнями пахли сади, Де село називали Грушеве, Там пізнала я світ доброти В земляках і смутних, і веселих."; закінчення: "Вже немає села, та сади Все цвітуть і нагадують знову, Що життя моє тут розбудив Рідний степ, як зернину весною..." (*Грушеве*);

2. Початок: "За Варварівку сонце заходить, А по радіо знов про погоду"; закінчення: "Що на заході буде дощить, А на сході природа мовчить." (*"І вівіки віків, нині й прісно"*);

3. Початок: "В центрі уселенної Грушеве, З півночі Шевченкове село."; закінчення: "А на заході Гірке – душевне, Там дівчат, як маку намело." (*"Батьківські заручини"*);

4. Початок: "Стрічаємось: "Здрастуйте! Здрасте!" Мої земляки і двори! І дивляться зорі квітчасті На нас зі своєї гори."; закінчення: "Дорога біжить попід гору

Із Божої ласки й роси В Грушеве моє неповторне, Де рідні живуть голоси." (*"Зустріч"*);

5. Початок: "До Вас іду, вродлива пані Хортице, Звіряю серце Вам, немов зорі. Тут волошкове небо в ноги молиться, Ховає тайну Перунова ринь."; закінчення: "До Ваших рук я упаду пір'іною, Візьміть мене в обійми, помолімось. Бо ми із Вами звемось українками, а з Неї наші долі почались." (*"Освідчення"*);

6. Початок: "На Хортиці, над Хортицею дощ Забіг зухвало у обідню тишу, Чиркнув громами над строфою вірша, Завис над лісом В голубім плащі."; закінчення: "Ах, ці серпневі осяйні дощі! Ні, я вас заперечувать не стану. Як баба кам'яна, у купіль стану І помолюсь за відчаї душі." (*"На Хортиці, над Хортицею дощ"*);

7. Початок: "Тут все живе: картини і слова, І чоловічі та жіночі чари, Тут можна злато сонця добувать І відмінить на день мінливу хмарність."; закінчення: "В калюжці сонця помира зима, Вже кожна брунька приміря обнову. На мить здалося: я тут не сама... І вже люблю Петрово-Свистуново." (*"Тут все живе: картини і слова"*);

8. Початок: "На бочанській горі, там, де хмари цілуються сині І ранкова зоря до схід сонця з півнями встає. Гуляйполе моє, маків цвіт голубої Вкраїни, Ти – і сурми століть, і дорога в новий Віфлеєм."; закінчення: "І полям, і степам, і забутим стежкам помолімось, Зачерпнемо з криниць чистих помислів неба на всіх. Ми і є той народ, що у битвах віків незмалілий, Ми – окраєць Вкраїни, її золотий оберіг." (*"Гуляйполе"*);

9. Початок: "Повези мене у Красиве, Де ростуть абрикоси й сливи, Де на кінчику лободи Коник виткав свої сліди."; закінчення: "Десь росли абрикоси й сливи, І сказала я несміливо: "Повези мене у Красиве". І дорога до серця – зліва."; (*"Повези мене у Красиве"*);

10. Початок: "Алло! Були ж ми не чужі Між Лондоном і Сан-Франциско. Ви пам'ятаєте актрису? Чи пам'ятаєте? Скажіть."; закінчення: "Мовчання слова голосніш. І що жінкам потрібно в сорок?... І знову як тоді – вівторок... О наш Париж! Мосє Париж!" (*"Малесенький Париж"*).

Використана література

Окремі видання творів письменниці

Геньба, Л. Грушеве : поезії / Л. Геньба. – Гуляй-Поле : Райдрукарня, 1992. – 32 с.

Геньба, Л. Іменем твоїм : лірика / Л. Геньба. – Гуляй-Поле : Райдрукарня, 1995. – 68 с.

Геньба, Л. Паралель : лірика / Л. Геньба. – Запоріжжя : Дике поле, 1998. – 64 с. : іл.

Геньба, Л. Повези мене у Красиве... : поезія / Л. Геньба. – Запоріжжя : Поліграф, 2006. – 156 с. : портр., іл.

Геньба, Л. Душа іде на сповідь : поезії / Л. Геньба. – Запоріжжя : Дніпровський металург, 2006. – 244 с.

Геньба, Л. Обвітрені сувої половчанки : лірика / Л. Геньба. – Мелітополь : ВБ ММД, 2012. – 244 с.

Геньба, Л. Вальс бажань : лірика / Л. Геньба. – Мелітополь : ВБ ММД, 2012. – 152 с.

Геньба, Л. На гостинах у долі / Л. Геньба. – Запоріжжя : Дике Поле, 2017. – 160 с.

Твори письменниці, надруковані в збірниках та періодичних виданнях

Геньба, Л. Легендарний "батько" // Легендарний син Гуляйпілля : до 125-річчя від дня народження Н. І. Махна: біобібліографічний покажчик. – вид. 2-е, доп. і перероб. – Запоріжжя : Комунальний заклад "Обласна універсальна наукова бібліотека імені О. М. Горького" Запорізької обласної ради, 2013. – С. 10.

Любов Геньба // Обрус: Антологія творів літераторів Запорізького краю. – Запоріжжя : Дніпровський металург, 2008. – С. 204-211.

Любов Григорівна Геньба // Письменники Запорізького краю (антологія творів кінця ХХ - початку ХХІ ст.). – Запоріжжя : Дике Поле, 2017. – С. 125 –144.

Геньба, Л. Голосом віків землі своїй молюсь / Л. Геньба // Хортиця. – 2010. – № 3. – С. 38-43.

Геньба, Л. Натомлений крик / Л. Геньба // Хортиця. – 2011. – № 1. – С. 33.

Геньба, Л. Очима війни : [подорож гуляйпільської поетеси до м. Донецьк] / Л. Геньба // Хортиця. – 2014. – № 4. – С. 24-27.

Джерела про письменницю

Кравченко, В. Конструювання сюжету в драматичній поемі "Цвіте терен" Л. Геньби / В. Кравченко // Сучасна українська нація : мова, історія, культура : матеріали науково-практичної конференції з міжнародною участю. – Львів : Друкарня ЛНМУ імені Данила Галицького, 2016. – С. 375-376.

Кравченко, В. Поезія душі і серця, що кличе до раю... : [Передмова до збірки] / В. Кравченко // Геньба Л. Повези мене у Красиве... : поезії. – Запоріжжя : Поліграф, 2006. – С. 6-7.

Кравченко, В. Поезія степу : [Передмова до збірки] / В. Кравченко // Геньба Л. Обвітрені сувої половчанки : лірика. – Мелітополь : Вид. буд. ММД, 2012. – С. 223 – 237.

Любов Геньба // Корицька Г. Література рідного краю : Методичний посібник / Г. Корицька. – Запоріжжя : Просвіта, 2000. – С.167-177.

Любов Геньба // Письменники Запорізького краю. – Запоріжжя: Хортиця, 2002. – С. 452- 461.

Лютий, Г. Любов Геньба / Г. Лютий // Енциклопедія сучасної України. Т. 5. – Київ : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2006. – С. 473

Лютий, Г. Любов Геньба / Г. Лютий // Письменники Запорізького краю (20-90-ті рр. ХХ століття). – Запоріжжя : Хортиця, 2002. – С. 452-455.

Лютий, Г. Там, де грушами пахнуть сади... : [Передмова до збірки] / Г. Лютий // Геньба Л. Обвітрені сувої половчанки : лірика. – Мелітополь : Вид. буд. ММД, 2012. – С. 214-222.

Районний краєзнавчий : [Про директора музею Л. Геньбу] // Кушніренко І. Гуляйпілля мистецьке / І. Кушніренко. – Запоріжжя : Дніпровський металург, 2017. – С. 492-502.

Вітаємо : [Л. Геньбу прийняли до Спілки письменників України] // Запорізька правда. – 1997. – 30 квітня. – С.5.

Стадніченко, О. Слово половчанки, народжене з любові : [Передмова до збірки] / О. Стадніченко // Геньба Л. Обвітрені сувої половчанки : лірика. – Мелітополь : Вид. буд. ММД, 2012. – С. 5 – 6.

Кравченко, В. Голосом степу про любов / В. Кравченко // Українська література в загальноосвітній школі. – 2012. – № 6-7. – С. 50-53.

Любов Геньба // Запорізька правда. – 1997. – 30 квітня. – С. 4.

Лютий, Г. Проколи своїм зойком тишу : [Про Л. Геньбу] / Г. Лютий // Запорізька Січ. – 1996 – 4 січня. – С. 4.

Лютий, Г. Там, де грушами пахнуть сади... : [Про Л. Геньбу] / Г. Лютий // Хортиця. – 2010. – №3. – С.30-37.

Муха, О. Її душа співає, наче вітер... : [Про Л. Геньбу] / О. Муха // Запорізька правда. – 2010. – №40. – 18 березня. – С.10.

Інтернет – ресурси

Геньба Л. І болить мені Україна, так болить, що не можна більш... // Жінка-українка. – Режим доступу : <http://ukrainka.org.ua/node/7195>

Запорізька поетеса Любов Геньба отримала міжнародну медаль // Запорізька Січ: Інформаційний портал про головні події Запоріжжя. – Режим доступу : <http://sich.zp.ua/zaporizka-poetesa-liubov-henba-otrymala-mizhnarodnu-medal>

Кравченко, В. Чарівна поетеса Любов Геньба відзначає третє двадцятиліття // Письменницький портал Пилипа Юрика та Міжнародного фонду ім. Павла Глазового. – Режим доступу : <https://pilipyurik.com/literatory-zaporizha/859-henba-liubov-poezii>

Любов Геньба [вірші] // Письменницький портал Пилипа Юрика та Міжнародного фонду ім. Павла Глазового. Обрус. Ч. 4. – Режим доступу : <https://pilipyurik.com/obrus/124-4>

Любов Геньба [вірші] // Поетичні майстерні : Вірші, проза, аналітика, огляди. – Режим доступу : <http://maysterni.com/user.php?id=7947&t=1&sf=1&sf=1>

Ніколаєнко В. Національна основа збірки Любові Геньби "Повези мене у Красиве" [Електронний ресурс] // Online-Бібліотека. – Режим доступу : <http://bo0k.net/index.php?p=articles>

Поезія Любові Геньби // Жінка-українка. – Режим доступу :
<http://ukrainka.org.ua/node/7193>

"Я звідси починаюся, як народ...". Любовь Геньба – поэтесса с родини
Нестора Махно // Хроніки и коментарии : Інтернет-газета. – Режим доступу :
<https://operkor.wordpress.com/2016/04/03>

Комунальний заклад "Запорізька обласна
бібліотека для дітей "Юний читач"
Запорізької обласної ради

69006
м. Запоріжжя,
вул. В. Лобановського, 14

Телефони: (061) 236-85-62
236-85-63
236-86-27
236-86-49

Факс: (061) 236-85-62

Електронна пошта: zobd@ukr.net

Сайт: www.zobd.zp.ua